

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	9
8.40- en 8.42-AMvB's	15
Bijstand	16
Volksverzekeringen	17
Sociale zekerheid overig	18
Bestuursrecht overig	19
Belastingdienst-Toeslagen	19
Gemeentewet	20
Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur	21
Vreemdelingenrecht	23
Asiel	23
Richtlijnen en verordeningen	27
Vreemdelingenbewaring	28
Procesrecht	30

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 237

ABRS, 13-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1043](#)

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Awb 1:3 lid 1

basisregistratie adressen en gebouwen (hierna: BAG) 38

BESLUIT. I.c. is de beslissing tot wijziging van gegevens in de BAG niet op rechtsgevolg gericht. Dat is anders indien daaraan een verzoek tot wijziging van een belanghebbende ten grondslag ligt. Geoordeeld wordt dat het college de betreffende gegevens niet naar aanleiding van een verzoek als bedoeld in artikel 38 van de Wet BAG heeft gewijzigd, zodat geen sprake is van een besluit. Niet in geschil is dat [appellant] geen verzoek heeft gedaan om wijziging van de woonfunctie.

Besluit waarbij het college de in de basisregistratie adressen en gebouwen (hierna: BAG) opgenomen gegevens heeft gewijzigd voor het object op het adres [locatie] in Groningen. [...]

5. Het door [appellant] gemaakte bezwaar richt zich tegen de wijziging van het gebruiksdoel wonen in kantoor. Met de wijziging van de oppervlakte is hij het eens. De door de Afdeling te beantwoorden vraag is of de wijziging van het gebruiksdoel is aan te merken als een besluit in de zin van artikel 3, eerste lid, van de Awb.

6. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet BAG (Kamerstukken II 2006/07, 30 968, nr. 3, blz. 18 en 19) volgt dat de in de adressen- en gebouwenregistraties opgenomen gegevens alle zijn terug te voeren op een in het adressen- of gebouwenregister opgenomen brondocument. Er is voor het college in beginsel geen interpretatievrijheid en opneming of wijziging van een gegeven is in beginsel niet op rechtsgevolg gericht. Als uitgangspunt geldt dat de wijziging van een registratie in de BAG geen besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

De wetgever heeft met artikel 38 van de Wet BAG een uitzondering gemaakt voor een verzoek van een belanghebbende, omdat niet op voorhand kan worden uitgesloten dat een in de adressen- of gebouwenregistratie opgenomen gegeven in een concreet geval moet worden aangemerkt als een persoonsgegeven in de zin van de Wet bescherming persoonsgegevens (nu: de Algemene verordening gegevensbescherming).

7. Uit het voorgaande volgt dat de beslissing tot wijziging van gegevens in de BAG niet op rechtsgevolg is gericht. Dat is anders indien daaraan een verzoek tot wijziging van een belanghebbende ten grondslag ligt. De Afdeling is van oordeel dat het college de betreffende gegevens niet naar aanleiding van een verzoek als bedoeld in artikel 38 van de Wet BAG heeft gewijzigd, zodat geen sprake is van een besluit. De terugmelding via BAG-viewer bevat geen verzoek om wijziging van de gegevens, maar een verzoek om toezending van de betreffende brondocumenten waaruit de gebruiksfunctie volgt. Niet in geschil is dat [appellant] geen verzoek heeft gedaan om wijziging van de woonfunctie. Dit heeft hij desgevraagd tijdens de zitting van de Afdeling ook bevestigd. De rechtbank is terecht tot de conclusie gekomen dat de door het college doorgevoerde wijziging in de BAG geen besluit is.

Het betoog slaagt niet.

JnB 2024, 238

ABRS, 13-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1054](#)

burgemeester van Rijswijk.

Awb 1:3

Gemeentewet 151d

APV van Rijswijk 2:78

BESLUIT. WAARSCHUWING. GEMEENTEWET. Schriftelijke waarschuwing met betrekking tot woonoverlast. I.c. wordt geoordeeld dat de waarschuwing geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb en daarmee ook niet gelijkgesteld hoeft te worden. Uit artikel 151d van de Gemeentewet, noch artikel 2:78 van de APV van Rijswijk, dat de uitwerking van artikel 151d van de Gemeentewet vormt, volgt dat een waarschuwing een voorwaarde is voor het opleggen van een bestuurlijke sanctie. Beide bepalingen kennen geen zelfstandige grondslag voor een waarschuwing als onderdeel van een sanctieregime.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Gemeentewet" (JnB 2024, 256).

JnB 2024, 239

Rechtbank Amsterdam, 25-07-2023, [ECLI:NL:RBAMS:2023:7906](#)

raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.

Awb 1:3

BESLUIT. I.c. moet de vraag of de feitelijke betaling van de dwangsom een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb bevestigend worden beantwoord. De schriftelijke mededeling over de uitbetaling van de dwangsom in het primaire besluit is gericht op rechtsgevolg, namelijk het gevolg dat een feitelijke betaling aan eiseres zou hebben te gelden als een bevrijdende betaling.

Besluit waarbij het Uvw in reactie op de "Melding te late beslissing Uvw" een dwangsom heeft toegekend aan eiseres. [...]

3. Met het primaire besluit heeft het Uvw een maximale dwangsomvergoeding van € 1.442,- toegekend aan eiseres. Namens eiseres heeft de directeur van Claim&Care hiertegen bezwaar gemaakt. De dwangsom is gestort op een andere bankrekening dan is opgegeven op het formulier "Melding te late beslissing Uvw" en in afwijking van de getekende machtiging. Dat is volgens eiseres in strijd met de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme.

4. Met het bestreden besluit heeft het Uvw het bezwaar ongegrond verklaard. Het Uvw heeft bevrijdend betaald. In de dwangsombeslissing staat dat de dwangsom (rechtstreeks) wordt betaald aan de werkgever. [...]

5. Eiseres voert aan dat de werkwijze waarvan het bestreden besluit het gevolg is naar inhoud, aard en strekking in strijd is met artikel 2:1 van de Awb. Deze werkwijze legt in de praktijk een onnodig tijdsbeslag op zowel eiseres als diens gemachtigde. [...] Het is in strijd met de eisen van een deugdelijke motivering waaraan een besluit op grond van artikel 7:12 van de Awb moet voldoen. [...]

6. De rechtbank moet eerst de vraag beantwoorden of de feitelijke betaling van de dwangsom een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Naar het oordeel van de rechtbank moet deze vraag bevestigend worden beantwoord. De schriftelijke mededeling over de uitbetaling van de dwangsom in het primaire besluit is gericht op rechtsgevolg, namelijk het gevolg dat een feitelijke betaling aan

eiseres zou hebben te gelden als een bevrijdende betaling. Daarom moet het primaire besluit worden aangemerkt als een besluit.

7. Uit het arrest van de Hoge Raad van 28 februari 1997 [[ECLI:NL:HR:1997:AG7207](#)] volgt dat een storting door de schuldenaar op een rechtsgeldig uitgesloten bankrekening van de schuldeiser toch als nakoming van de verbintenis aangemerkt kan worden, indien de schuldeiser de betaling op die rekening niet rechtsgeldig weigert. De schuldeiser zal, als het bedrag toch volledig of ten dele te zijner beschikking is gekomen, de betaling op zijn rekening in beginsel slechts kunnen weigeren met terugbetaling van hetgeen waarmee hij aldus is verrijkt. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het Uvw bevrijdend heeft betaald.

8. De overgelegde machtiging van januari 2022 regelt de rechtsbetrekking tussen eiseres en Claim&Care. De rechtbank is van oordeel dat eiseres met de machtiging niet haar eigen bankrekening jegens het Uvw uitsluit voor het ontvangen van dwangsommen. De rechtbank is van oordeel dat eiseres haar bankrekening met het invullen van het bankrekeningnummer van Claim&Care op het formulier "Melding te late beslissing Uvw" niet heeft uitgesloten van het storten van een dwangsom door het Uvw.

9. De stelling van eiseres, dat het Uvw in het verleden anders handelde en een aantal afdelingen van het Uvw nog steeds op die manier handelen, maakt de huidige handelswijze van het Uvw niet onrechtmatig. [...].

JnB 2024, 240

MK ABRS, 13-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1039](#)

college van burgemeester en wethouders van Ede en de raad van de gemeente Ede, appellanten.
Awb 6:19 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, b, c, 2.2 lid 1 aanhef en onder g

BEVOEGDHEID. AANVRAAG. NADER BESLUIT. BEROEP VAN RECHTSWEGE. WABO.

Omgevingsvergunning. I.c. is niet de ABRS, maar de rechtbank Gelderland bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die tegen het bestreden besluit zijn ingesteld. De ABRS overweegt daartoe ambtshalve dat bij besluit van 26 februari 2021 het college heeft beslist op de aanvraag voor de activiteiten als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Wabo. Het besluit van 21 december 2022 heeft niet alleen betrekking op deze activiteiten, maar ook op de activiteit 'houtopstand te vellen of te doen vellen' als bedoeld in artikel 2.2, eerste lid, aanhef en onder g, van de Wabo, waarvoor vergunninghouder de aanvraag heeft aangevuld. Bij dat besluit heeft het college één omgevingsvergunning verleend voor alle hiervoor vermelde activiteiten. Onder deze omstandigheden wordt geoordeeld dat het college bij besluit van 21 december 2022 niet op dezelfde aanvraag heeft beslist, maar op een gewijzigde aanvraag. Omdat de wijziging betrekking heeft op een nieuwe activiteit, is de wijziging niet ondergeschikt van aard en kan het besluit van 21 december 2022 niet worden aangemerkt als een besluit als bedoeld in artikel 6:19, eerste lid, van de Awb.

JnB 2024, 241

MK Rechtbank Midden-Nederland, 07-03-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:1409](#)

Awb 8:15

WRAKING. I.c. heeft verzoeker een verzoek tot wraking van ‘de rechter’ ingediend, maar hij heeft niet gespecificeerd welke rechter hij hiermee bedoelt. De griffier van de rechtbank heeft de wrakingskamer laten weten dat de hoofdzaak nog niet is toegedeeld aan een rechter. De wrakingskamer overweegt dat er dus nog geen ‘behandelend rechter’ is zoals wordt bedoeld in artikel 8:15 van de Awb en artikel 4, tweede lid, aanhef en onder e, van het wrakingsprotocol van deze rechtbank. Verzoeker is daarom niet-ontvankelijk in zijn wrakingsverzoek. Dit is ook de reden dat hij niet is gehoord op het verzoek.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2024, 242

ABRS, 13-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1042](#)

college van burgemeester en wethouders van Bronckhorst, verweerder.

Awb 5:1, 5:25 lid 1

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) 6

BESTUURSDWANG. KOSTENVERHAAL. OVERTREDER. I.c. zijn [appellanten] het niet eens met het kostenverhaal. De lasten onder bestuursdwang zijn onherroepelijk. Een belanghebbende kan in de procedure tegen de kostenverhaalsbeschikking in beginsel niet met succes gronden naar voren brengen die hij tegen de last onder bestuursdwang naar voren heeft gebracht of had kunnen brengen. Dit kan alleen in uitzonderlijke gevallen. Een uitzonderlijk geval kan bijvoorbeeld worden aangenomen als evident is dat betrokkene geen overtreder is. Verwijzing naar uitspraak ABRS van 27 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:466](#) (onder 2.2). I.c. is geen sprake van een uitzonderlijk geval. Ten eerste is niet evident dat vanwege de omstandigheid dat [appellanten] niet als verdachten zijn aangemerkt in de strafzaak over de productie van de drugs, maar zij nu wel als overtreders zijn aangemerkt in deze bestuursrechtelijke procedure, artikel 6, tweede lid, van het EVRM is geschonden. Uit de jurisprudentie van het EHRM volgt weliswaar dat als er nog een strafzaak tegen iemand loopt of die strafzaak is gestaakt of in vrijspraak is geëindigd, de onschuldpresumptie zich kan uitstrekken tot een bestuursrechtelijke procedure, maar ook dat dat alleen het geval is als de appellant verdachte was in die strafzaak en dezelfde geschilpunten spelen. Verwijzing naar arrest EHRM van 27 september 2011, [ECLI:CE:ECHR:2011:0927JUD002327207](#). Aan deze twee voorwaarden is hier allebei niet voldaan. Ten tweede blijkt uit hetgeen [appellanten] verder nog hebben aangevoerd niet dat evident is dat zij geen overtreders zijn.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 243

Rechtbank Oost-Brabant, 12-02-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:473](#)

college van burgemeester en wethouders van Heusden.

Invoeringswet Omgevingswet 4.3, 4.23

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit)

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. Activiteitenbesluit. Afwijzing handhavingsverzoek. De rechtbank signaleert ongewenste en wellicht onvoorziene gevolgen vanwege het onderscheid tussen de afdoening van verzoeken om handhaving en zelfstandige (ambtshalve) handhavingsbesluiten. Verder wordt overwogen dat het aan de wetgever is om hier wellicht nog eens kritisch naar te kijken.

Besluit waarbij de aanvraag van eiser om handhavend op te treden tegen geluidsoverlast van het café van de derde-partij is afgewezen. [...]

5.4 Het college is in ieder geval bevoegd om handhavend op te treden als een overtreding is gepleegd. [...] Het bestreden besluit is op dit onderdeel onvoldoende gemotiveerd. Het college had in ieder geval moeten motiveren waarom het geen gebruik heeft gemaakt van deze bevoegdheid. [...]

Conclusie en gevolgen

6. Het beroep is gegrond omdat het bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd. Dat betekent dat het bestreden besluit moet worden vernietigd en dat het college opnieuw zal moeten beslissen op het bezwaar van eiser. De rechtbank ziet geen aanleiding om zelf in de zaak te voorzien en zelf een last onder dwangsom op te leggen of structurele maatregelen te treffen (waar eiser om had verzocht). [...] De rechtbank volstaat daarom met de opdracht aan het college om een nieuw besluit te nemen op het bezwaar van eiser. De rechtbank geeft hierbij het college de aanwijzing (op basis van artikel 8:72, vierde lid van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) om in de nieuwe beslissing op bezwaar alle omstandigheden van het geval te betrekken. [...]

7.1 Als het college in de nieuwe heroverweging besluit om het bezwaar van eiser gegrond te verklaren, komt de vraag op of het college moet gaan handhaven op basis van het oude recht (het vervallen Activiteitenbesluit en het maatwerkvoorschrift op basis van het vervallen 8:42 van de Wm) of dat het college moet gaan handhaven op basis van de Omgevingswet (het verbod te handelen in strijd met het omgevingsplan en het maatwerkvoorschrift op basis van het omgevingsplan). Volgens vaste rechtspraak zal het college niet kunnen volstaan met het oordeel dat zal worden gehandhaafd, maar zal het dan ook een handhavingsbesluit moeten nemen.³ De Invoeringswet Omgevingswet bevat twee artikelen die van toepassing zijn op het overgangsrecht bij handhaving. Artikel 4.3 van de Invoeringswet Omgevingswet bevat het overgangsrecht voor besluiten op aanvraag, dus ook voor een besluit op een verzoek om handhaving. Artikel 4.23 van de Invoeringswet Omgevingswet ziet op het overgangsrecht voor het sanctiebesluit zelf.

7.2 In de memorie van toelichting bij artikel 4.3 van de Invoeringswet Omgevingswet⁴ staat: *“Bij een beschikking op een aanvraag wordt, ongeacht welke procedure van toepassing is, altijd de dag waarop de aanvraag is ingediend als «kantelmoment» gehanteerd. Dit betekent dat als de aanvraag (volgens de ontvangsttheorie) is ingediend voordat de Omgevingswet in werking is getreden, het besluit wordt voorbereid en vastgesteld op basis van het oude recht. Dan wordt dus de volledige procedure doorlopen en gevolgd conform de oude wet- en regelgeving, zowel qua procedurele*

stappen als qua inhoudelijke toetsing en zowel qua besluitvormingsprocedure als qua bezwaar- en beroepsprocedure.” Bij artikel 4.23 van de Invoeringswet Omgevingsrecht staat het volgende: “Als voor inwerkingtreding van de Omgevingswet alleen een schriftelijk voornemen daartoe geuit, dan kan het sanctiebesluit met toepassing van de nieuwe wettelijke regeling worden opgelegd (uiteraard alleen voor zover na inwerkingtreding van de stelselherziening nog steeds sprake is van een overtreding). Bij een handhavingsbesluit op verzoek wordt aangesloten bij het moment waarop het verzoek om handhaving is ontvangen. Het overgangsrecht van afdeling 4.1 loopt dan over in het overgangsrecht zoals geregeld in dit artikel: de eerbiedigende werking geldt niet slechts tot het sanctiebesluit op aanvraag onherroepelijk wordt, maar tot het sanctiebesluit ten uitvoer is gelegd.”

7.3 De voorgestane uitleg van het artikel door de wetgever, lijkt er op te duiden dat een sanctiebesluit naar aanleiding van een verzoek dat is ingediend vóór 1 januari 2024, op basis van het oude recht moet worden genomen. Deze uitleg en de keuze voor twee afwijkende ‘kantelmomenten’ heeft, mede door de hierboven aangehaalde vaste rechtspraak, ongewenste en wellicht onvoorziene gevolgen. Ten behoeve van de rechtsvorming zet de rechtbank hieronder ten overvloede wat gevolgen op een rij die in ieder geval spelen (er kunnen nog meer gevolgen zijn). Als onder de Omgevingswet geen sprake meer is van een overtreding maar onder het oude recht wel, dan zou dit kunnen betekenen dat na 1 januari 2024 een sanctiebesluit wordt genomen en ten uitvoer gelegd voor een handeling die na 1 januari 2024 géén overtreding meer is onder het nieuwe recht, enkel en alleen omdat een verzoek om handhaving voor 1 januari 2024 is ingediend. Het college kan immers niet ambtshalve overgaan tot handhaving vanwege een handeling die onder het nieuwe recht geen overtreding oplevert. Dit speelt in deze zaak niet omdat een overtreding van het oude Activiteitenbesluit ook een overtreding is van (het tijdelijk deel van het geldende) omgevingsplan van de gemeente Heusden.

- De omgekeerde situatie kan zich ook voordoen. Als een feit géén overtreding oplevert onder het oude recht maar wel onder het nieuwe recht, dan zou het verzoek om handhaving onder het oude recht moeten worden afgewezen en moet de betrokkene kennelijk maar hetzelfde verzoek indienen onder het nieuwe recht.
- De uitleg en de keuze voor twee kantelmomenten leiden tot een vreemd onderscheid tussen handhaven op verzoek en handhaven uit eigen beweging. Als in het verleden een verzoek om handhaving is ingediend en daarop nog niet is beslist of verkeerd beslist (zoals in dit geval) zou vervolgens mogelijk moeten worden gehandhaafd op grond van het oude recht. Als het bevoegd gezag zelf besluit om tot handhavend optreden over te gaan, zou moeten worden gehandhaafd op grond van het nieuwe recht ook al is een voornemen uitgebracht vóór 1 januari 2024. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat in artikel 4.23 van de Invoeringswet Omgevingswet cumulatieve eisen worden gesteld (als aan een van de eisen niet wordt voldaan, is het nieuwe recht van toepassing). In dit geval betekent dit, dat het college een besluit over de oplegging van een last onder dwangsom naar aanleiding van de constatering van 4 november 2023 zal moeten nemen naar aanleiding van het voornemen en de eventueel daarop ingediende zienswijzen onder het nieuwe recht (de Omgevingswet). Tegelijkertijd zal het college op basis van het oude recht moeten beslissen of alsnog een last onder dwangsom wordt opgelegd op basis van het oude recht naar aanleiding van het verzoek van eiser en de overtreding van 4 maart 2023.
- Ook de rechtspraak rond een concreet zicht op legalisatie is moeilijker toepasbaar in zaken over een verzoek om handhaving. Dat concreet zicht kan alleen maar worden aangenomen als ook een aanvraag voor een legaliserende omgevingsvergunning is ingediend voor 1

januari 2024. Na 1 januari 2024 kan immers geen aanvraag meer worden ingediend voor een legaliserende omgevingsvergunning onder het oude recht maar zal een aanvraag moeten worden ingediend voor een gelijksoortige activiteit onder het nieuwe recht. Met andere woorden, in handhavingszaken waarin het oude recht van toepassing is, zal (bij gebrek aan een aanvraag voor 1 januari 2024) het al dan niet bestaan van concreet zicht op legalisatie onder nieuw recht moeten worden beantwoord.

- Het onverkort van toepassing verklaren van artikel 4.3 van de Invoeringswet Omgevingswet op het verzoek om handhaving (naast het specifieke overgangsrecht voor handhaving in artikel 4.23 van de Invoeringswet Omgevingswet kan betekenen dat jaren na de inwerkingtreding van de Omgevingswet nog steeds moet worden gehandhaafd onder het oude, al lang vervallen recht in de gevallen waarin voor 1 januari 2024 een verzoek om handhaving is ingediend.

7.4 De rechtbank signaleert deze gevolgen van het onderscheid tussen de afdoening van verzoeken om handhaving en zelfstandige (ambtshalve)handhavingsbesluiten. Het is aan de wetgever om hier wellicht nog eens kritisch naar te kijken.

7.5 De rechtbank geeft het college de aanwijzing om in de nieuwe beslissing op bezwaar (die het college volgens artikel 4.3 van de Invoeringswet Omgevingswet dus moet nemen op basis van het oude recht) naar aanleiding van deze uitspraak tevens het (ambtshalve) te nemen handhavingsbesluit van het college naar aanleiding van de constatering van de overtreding op 4 november 2023 te betrekken als dat voor de nieuwe beslissing op bezwaar wordt genomen. [...]

JnB 2024, 244

MK ABRS, 13-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1036](#)

de raad van de gemeente Vlaardingen en het college van burgemeester en wethouders van Vlaardingen, verweerders.

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet

Aanvullingswet geluid Omgevingswet

Wet geluidhinder (hierna: de Wgh) 110 a

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. Vaststelling hogere grenswaarden Wgh. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet, de Invoeringswet Omgevingswet en de Aanvullingswet geluid Omgevingswet in werking getreden. Voor de beoordeling van de beroepen tegen de in het procesverloop genoemde besluiten is het recht zoals dat gold ten tijde van het nemen van die besluiten bepalend.

JnB 2024, 245

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 21-12-2023, [ECLI:NL:RBAMS:2023:8320](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Invoeringswet Omgevingswet 4.3

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. VERGUNNING VAN RECHTSWEGE. VOVO.

SPOEDEISEND BELANG. De voorzieningenrechter overweegt dat de vergunning van rechtswege met de invoering van de Omgevingswet zal verdwijnen. Dit geldt echter niet voor aanvragen waarbij de beslistermijn in 2023 is verstreken. In die gevallen is immers, als aan de wettelijke voorwaarden daarvoor voldaan wordt, een vergunning van rechtswege reeds verleend. I.c. dateert de aanvraag van verzoeker van 26 april 2023. Voor zover de beslistermijn al zou zijn verstreken, zoals verzoeker stelt, ziet de voorzieningenrechter geen spoedeisend belang. De inwerkingtreding van de Omgevingswet is in dat geval immers niet relevant voor verzoeker. Mocht de termijn nog niet zijn verstreken, dan valt niet in te zien dat een vergunning van rechtswege is ontstaan. Het spoedeisend belang ontbreekt daarom ook in dat geval.

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp het MKO-kennisdossier [Tekstblokken Omgevingswet](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 246

Tussenuitspraak ABRS, 13-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1032](#)

het college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder f, 2.2 lid 1 aanhef en onder c, 2.10, 2.15, 2.18

Regeling omgevingsrecht (Mor) 2.5, 2.7 lid 3

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. WELSTANDSADVIES. I.c. wordt geoordeeld dat in het welstandsadvies op zichzelf niet verdergaand dan is gedaan, hoefde te worden gemotiveerd waarom de uitvoering, materiaalgebruik en detaillering, gelet op de geldende criteria uit de welstandsnota, in overeenstemming met redelijke eisen van welstand zijn geacht. Het gaat hier bij uitstek om een niet volledig objectieveerbare waardering die de welstandscommissie vanuit haar deskundigenrol mocht maken. Het overgelegde tegenadvies maakt dit niet anders. **VOORSCHRIFT MET NOG TE BEPALEN KLEURSTELLING.** I.c. moet de aanvraag, voor zover daarbij op de bouwtekeningen een kleurstelling is aangegeven, geacht worden te zijn gewijzigd, waarbij in afwijking van artikel 2.5, aanhef en onder d, van de Mor geen (nieuwe) kleurstelling is opgegeven. De vraag of het college dit mocht ondervangen door het voorschrift aan de omgevingsvergunning te verbinden, moet worden beantwoord in het licht van de in artikel 2.7, derde lid, van de Mor geboden mogelijkheid om omgevingsvergunning te verlenen in afwachting van later nog aan te leveren en te beoordelen gegevens en bescheiden.

[...] Bij besluit van 31 augustus 2017 heeft het college aan Groendaelstaete I C.V. een omgevingsvergunning verleend voor het veranderen van de kantoorvilla aan de Van de Spiegelstraat 12 in Den Haag.

[...] 4. In het nieuwe besluit van 1 december 2021 heeft het college het nieuwe advies van de welstandscommissie van 20 oktober 2021 overgenomen, het bezwaar van [appellant] en anderen opnieuw ongegrond verklaard en de verleende vergunning opnieuw in stand gelaten. Wel heeft het aan de vergunning alsnog een voorschrift over de nog te bepalen kleurstelling verbonden.

[...] Het nieuwe welstandsadvies

[...] 10. [appellant] en anderen betogen dat in het welstandsadvies onvoldoende inzichtelijk is gemaakt waarom de uitvoering en de materialen en detaillering van de nieuwe serre worden beschouwd als een verbetering ten opzichte van de oorspronkelijke situatie en een verbetering voor de omgeving. In het tegenadvies wordt geconcludeerd dat het bouwplan juist tot een verslechtering leidt. Wat betreft de kleurstelling heeft de welstandscommissie ook niet tot een positief advies kunnen komen, nu in het welstandsadvies wordt gepleit voor nader onderzoek naar een geschikte kleurstelling. Het college heeft die beoordeling van de kleurstelling volgens [appellant] en anderen niet door het stellen van een vergunningvoorschrift naar een later moment kunnen doorschuiven.

10.1. Op zichzelf hoefde in het welstandsadvies niet verdergaand dan is gedaan, te worden gemotiveerd waarom de uitvoering, materiaalgebruik en detaillering, gelet op de geldende criteria uit de welstandsnota, in overeenstemming met redelijke eisen van welstand zijn geacht. Het gaat hier bij uitstek om een niet volledig objectieveerbare waardering die de welstandscommissie vanuit haar deskundigenrol mocht maken. Het overgelegde tegenadvies maakt dit niet anders. Dat in het tegenadvies een andere waardering tegenover die van de welstandscommissie is gesteld, maakt de beoordeling die de welstandscommissie heeft gemaakt op zichzelf nog niet onjuist of gebrekkig.

10.2. Over de kleurstelling overweegt de Afdeling het volgende.

[...] 10.4. De welstandscommissie heeft in een eerder advies van 30 augustus 2017 aangegeven dat zij niet kan instemmen met de kleurstelling zoals vermeld op de bouwtekeningen, omdat deze teveel contrasteert. Zij heeft geadviseerd om voor de kleurstelling uit te gaan van de bestaande kleurstelling. Het college heeft aan het primaire besluit van 31 augustus 2017 ten grondslag gelegd dat op de vergadering van de welstandscommissie een vertegenwoordiger van Groendaelstaete I aanwezig was, die heeft verklaard dit advies op te volgen. De welstandscommissie heeft in het nieuwe advies van 20 oktober 2021 volstaan met het pleiten voor een onderzoek naar de kleurstelling van de bestaande serre en de villa, op basis waarvan een nieuwe kleurstelling voor het geheel kan worden bepaald, die recht doet aan het Rijksmonument en de kwaliteit van de omgeving versterkt. Het college heeft daarom een voorschrift aan de vergunning verbonden, dat luidt:

"De kleurstelling van de nieuwe serre en villa dient één geheel te vormen, rechtdoende aan het Rijksmonument en de omgeving. Dit moet door vergunninghouder in overleg met de gemeente voorafgaand bepaald en goedgekeurd worden".

De Afdeling begrijpt hieruit dat de aanvraag, voor zover daarbij op de bouwtekeningen een kleurstelling is aangegeven, geacht moet worden te zijn gewijzigd, waarbij in afwijking van artikel 2.5, aanhef en onder d, van de Mor geen (nieuwe) kleurstelling is opgegeven. De vraag of het college dit mocht ondervangen door het voorschrift aan de omgevingsvergunning te verbinden, moet worden beantwoord in het licht van de in artikel 2.7, derde lid, van de Mor geboden mogelijkheid om omgevingsvergunning te verlenen in afwachting van later nog aan te leveren en te beoordelen gegevens en bescheiden.

10.5. Het college heeft niet gemotiveerd waarom de aard van het bouwplan naar zijn oordeel aanleiding geeft voor een voorschrift op grond waarvan de kleurstelling pas in een later stadium wordt bepaald. Dat had het in dit geval wel moeten doen, omdat uit de adviezen van de welstandscommissie blijkt dat aan de kleurstelling een bepalende betekenis toekomt voor de toetsing aan redelijke eisen van welstand, en de welstandscommissie negatief heeft geadviseerd over de kleurstelling die in de oorspronkelijke aanvraag was opgenomen.

Verder overweegt de Afdeling dat met het voorschrift niet wordt gewaarborgd dat de serre zal worden uitgevoerd in een kleurstelling die, nadat de welstandscommissie daarover heeft geadviseerd, door het college in overeenstemming met redelijke eisen van welstand wordt geacht. Ook ontbreekt in het voorschrift de in artikel 2.7, derde lid, van de Mor genoemde termijn van drie weken voor de start van de uitvoering. [...]

[...] 11. Gelet op wat hiervoor onder 10.5 is overwogen, is het besluit van 1 december 2021 genomen in strijd met de artikelen 2.5, aanhef en onder d en 2.7, derde lid, van de Mor en artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. [...]

JnB 2024, 247

MK ABRS, 13-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1065](#)

college van burgemeester en wethouders van Venray.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 4 aanhef en onderdeel 9

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) 1

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. GEBRUIK STRIJDIG MET BESTEMMINGSPLAN. RECREATIEWONING. GROEPSACCOMODATIE. GEURGEVOELIG OBJECT.

Omgevingsvergunning voor het veranderen van de functie van de opstallen voor de huisvesting van 73 tijdelijke arbeidsmigranten. I.c. wordt geoordeeld dat het college aan zijn belangenafweging ten grondslag heeft kunnen leggen dat de bestaande groepsaccommodatie op het perceel als geurgevoelig object in de zin van artikel 1 van de Wgv moet worden aangemerkt. Het beroep tegen het besluit wordt alsnog ongegrond verklaard.

[...] Bij besluit van 26 oktober 2020 heeft het college aan [appellant] een omgevingsvergunning verleend voor het veranderen van de functie van de opstallen [...] voor de huisvesting van 73 tijdelijke arbeidsmigranten.

[...] Geurgevoelig object

[...] 6.2. Zoals de Afdeling heeft overwogen in onder meer haar uitspraken van 18 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:422](#), onder 5.8, en 13 februari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ1290](#), onder 3.9, volgt uit de wetsgeschiedenis en in het bijzonder uit het aannemen van het amendement van Van der Vlies c.s., waarmee is besloten de term "regelmatig" uit de begripsomschrijving van het begrip geurgevoelig object weg te laten (Kamerstukken II 2005/06, 30 453, nr. 19), dat de Wgv, gelet op de begripsomschrijving van een geurgevoelig object, alleen bescherming biedt aan personen tegen langdurige blootstelling aan geurhinder in gebouwen.

6.3. Om te beoordelen of sprake is van langdurige blootstelling aan geurhinder van personen die verblijven in de groepsaccommodatie, is van belang welke relevante verblijfsbeperkingen het bestemmingsplan kent. De planregels bevatten geen begripsbepaling van "verblijfsrecreatie", maar in artikel 1, lid 1.78, van de planregels wel van "kleinschalige verblijfsrecreatie".

Anders dan de rechtbank, ziet de Afdeling in de tekst en context van het begrip "groepsaccommodatie" als bedoeld in artikel 1, lid 1.55, van de planregels onvoldoende

aanknopingspunten voor het oordeel dat het bestemmingsplan geen mogelijkheid biedt voor langdurig verblijf in de groepsaccommodatie. In de planregels zijn voor de als "Recreatie" aangewezen gronden, met inbegrip van de gronden die op de verbeelding zijn voorzien van de aanduiding "specifieke vorm van recreatie - groepsaccommodatie", geen beperkingen gesteld aan de verblijfsduur in een groepsaccommodatie. Het oordeel van de rechtbank dat deze omstandigheid niet ertoe leidt dat ook langdurig verblijf is toegestaan en dat uit de begripsomschrijving niet kan worden afgeleid dat de planwetgever heeft beoogd daadwerkelijk langdurig verblijf toe te laten, volgt de Afdeling niet. Deze omstandigheid leidt immers veeleer tot het oordeel dat het bestemmingsplan een langdurig verblijf in de groepsaccommodatie toelaat.

Dat uit het verschil in de omschrijvingen van de begrippen "recreatiewoning" en "groepsaccommodatie" en uit het ontbreken van de term "verblijf" in de omschrijving van het begrip "groepsaccommodatie" zou volgen dat het bestemmingsplan geen mogelijkheid biedt voor een langdurig verblijf in de groepsaccommodatie, volgt de Afdeling evenmin. Uit de tekst van artikel 13, lid 13.1, aanhef en onder c, van de planregels volgt dat een groepsaccommodatie, net als een kampeerterrein met uitsluitend seizoensplaatsen, een camping en een recreatiewoning, een vorm van verblijfsrecreatie is die op de voor "Recreatie" aangewezen gronden is toegestaan, mits voorzien van de bijbehorende aanduiding. Daarom is een groepsaccommodatie in de systematiek van het bestemmingsplan een vorm van verblijfsrecreatie.

Dat in de omschrijving van het begrip "groepsaccommodatie", anders dan in de omschrijving van het begrip "recreatiewoning", de term "verblijf" niet uitdrukkelijk wordt gebruikt, doet daaraan niet af en maakt niet dat daaruit volgt dat het bestemmingsplan geen mogelijkheid biedt voor menselijk verblijf - met inbegrip van langdurig verblijf - in de groepsaccommodatie. Deze uitleg die uit de planregels volgt wordt bevestigd door het algemeen spraakgebruik, zoals dat door "Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal" wordt omschreven, omdat onder het begrip "accommodatie" ook wordt verstaan: "al wat ten behoeve van het verblijf van personen is aangebracht of ingericht." De rechtbank heeft terecht overwogen dat de planwetgever met het begrip "recreatiewoning" iets anders heeft bedoeld dan met het begrip "groepsaccommodatie". De Afdeling volgt echter niet het oordeel van de rechtbank dat dit verschil de gevolgtrekking rechtvaardigt dat een recreatiewoning wel als geurgevoelig object moet worden aangemerkt, maar een groepsaccommodatie als bedoeld in de planregels niet. Zoals hiervoor is overwogen, vallen binnen de systematiek van het bestemmingsplan zowel een recreatiewoning als een groepsaccommodatie onder het begrip "verblijfsrecreatie". Verschillen tussen deze vormen van verblijfsrecreatie zijn, blijkens de begripsomschrijvingen, met name gelegen in de omvang van het aantal personen dat daarvan gebruikmaakt en het al dan niet gezamenlijk gebruikmaken van voorzieningen door een groep of groepen van personen. Die verschillen bieden echter geen aanknopingspunt voor de veronderstelling dat in een groepsaccommodatie, anders dan in een recreatiewoning, geen langdurig verblijf is toegestaan en dat daarom een groepsaccommodatie niet als geurgevoelig object kan worden aangemerkt. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, biedt de omschrijving van het begrip "groepsaccommodatie" onvoldoende grond voor het oordeel dat deze omschrijving duidt op een kortstondig verblijf. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college aan zijn belangenafweging ten grondslag kunnen leggen dat de groepsaccommodatie als geurgevoelig object moet worden aangemerkt. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[...] 7. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank had behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van [...] tegen het besluit van 26 oktober 2020 alsnog ongegrond verklaren. [...]

JnB 2024, 248

Rechtbank Amsterdam, 13-12-2023, [ECLI:NL:RBAMS:2023:7985](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amstelveen, verweerder.

Omgevingswet

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. BELANGENAFWEGING. OMGEVINGSWET. I.c. wordt geoordeeld dat het college het handhavingsverzoek van eiseres ten aanzien van het vervangen van een kozijn van een appartement op goede gronden heeft afgewezen. Voor de kozijnwijziging gelden geen redelijke eisen van welstand en de hoge kosten van het terugbrengen van het kozijn in de oude situatie worden niet in verhouding geacht tot de geringe overtreding. Het college heeft mogen meewegen dat onder de Omgevingswet de uitgevoerde kozijnwijziging vergunningvrij is.

[...] In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiseres tegen de afwijzing van haar handhavingsverzoek.

[...] 9. Partijen zijn het erover eens dat sprake is van een overtreding. De eigenaar van het appartement heeft het kozijn immers vervangen door een kozijn van een ander materiaal en met een andere indeling. Dit is in strijd met de Wabo¹, omdat het verboden is een dergelijke wijziging zonder omgevingsvergunning uit te voeren.² Partijen zijn het er verder over eens dat het kozijn niet is vergroot.

[...] 13. Naar het oordeel van de rechtbank gelden voor de kozijnwijziging geen redelijke eisen van welstand. Anders dan eiseres stelt hoefde het college de Welstandsnota dus niet bij zijn afweging te betrekken. [...]

[...] Belangenafweging

14. De rechtbank is van oordeel dat het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat handhavend optreden in dit geval zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen, dat daarvan behoort te worden afgezien.⁶ Daarbij heeft het college in aanmerking mogen nemen dat de kozijnwijziging een zeer geringe ruimtelijke uitstraling heeft omdat de maatvoering en kleur van het kozijn niet veranderd zijn. Het is niet aannemelijk geworden dat de belangen van eiseres of derden door de kozijnwijziging onevenredig worden geschaad. De feitelijke afwijking valt nauwelijks op vergeleken met omliggende woningen. Bovendien zijn de raamkozijnen in de voorgevel al bij vijf andere woningen in hetzelfde gebouw gewijzigd zonder omgevingsvergunning. De kozijnwijziging van het appartement op nummer [huisnummer] levert geen tot weinig reële hinder op voor omwonenden. Dat de Vereniging van Eigenaren het met de kozijnwijziging niet eens is heeft eiseres niet onderbouwd. Vanuit het appartement van eiseres bestaat geen zicht op het kozijn. Bovendien woont zij zelf in Abcoude. Dat sprake zou zijn van een financieel belang heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt. Voor zover eiseres zich op het standpunt stelt dat haar belangen en de belangen van omwonenden met het naleven van de Welstandsnota zijn gediend, geldt dat die niet worden geraakt. Zoals de rechtbank hiervoor heeft overwogen gelden voor de kozijnwijziging immers geen redelijke eisen van welstand. Bovendien heeft de stadsarchitect opgemerkt dat geen sprake is van een welstandsexces. Tegenover het belang van eiseres en het algemeen belang staat het belang van de eigenaar van het appartement. Voor hem zal het terugbrengen van het kozijn in de oude situatie hoge kosten met zich meebrengen. Die kosten acht de rechtbank niet in verhouding tot de geringe overtreding. Tot slot weegt mee dat het college kenbaar gemaakt heeft dat, als voor de kozijnwijziging een omgevingsvergunning wordt

aangevraagd, het college die zal moeten verlenen vanwege het ontbreken van een weigeringsgrond. Zo ver zal het waarschijnlijk echter niet komen, nu de Omgevingswet op 1 januari 2024 in werking treedt. Onder die wet is de uitgevoerde kozijnwijziging vergunningvrij. De Omgevingswet kan weliswaar niet toegepast worden voordat die in werking treedt⁷, maar is wel relevant in het kader van de belangenweging. Het college heeft dit aspect dus mogen meewegen. [...]

JnB 2024, 249

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 06-03-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:1704](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef onder a, c en i, 2.12 lid 1 onder a sub 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2aa onder a en b, bijlage II artikel 4 onderdeel 9

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. STIKSTOF. BESCHERMDE DIERSOORTEN.

BELANGENAFWEGING. Omgevingsvergunning voor het realiseren van een tijdelijke huisvestingslocatie voor vluchtelingen uit Oekraïne. I.c. wordt geoordeeld dat het maatschappelijke belang om op korte termijn extra opvangplaatsen voor Oekraïense vluchtelingen te realiseren, groot is. Er zijn echter, gelet op wat is overwogen over met name stikstof en beschermde diersoorten, ernstige twijfels of het bestreden besluit in bezwaar in stand kan blijven. Schorsing besluit.

[...] 1. In deze uitspraak beslist de voorzieningenrechter op het verzoek om een voorlopige voorziening van verzoeker tegen de aan de gemeente Rotterdam verleende omgevingsvergunning voor het realiseren van een tijdelijke huisvestingslocatie voor vluchtelingen uit Oekraïne aan [adres 1] en [adres 2].

[...] Stikstof

[...] 11.2. De voorzieningenrechter begrijpt de conclusies van het stikstofrapport zo dat zich geen significante gevolgen voor het Natura 2000-gebied voordoen, zodat geen sprake is van een project als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb waarvoor een Wnb-vergunning is vereist en waarvoor op grond van artikel 2.8 van de Wnb een passende beoordeling moet worden gemaakt. Zoals uit de AERIUS-berekeningen blijkt, is deze conclusie gebaseerd op een aantal van maximaal 1300 verkeersbewegingen voor de gebruiksfase in het jaar 2024, in combinatie met de stikstofemissie door bouwverkeer en andere bronnen in de aanlegfase in datzelfde jaar. De voorzieningenrechter interpreteert het rapport aldus dat bij een hoger aantal verkeersbewegingen significante gevolgen voor het Natura 2000-gebied niet uitgesloten zijn.

In het stikstofrapport is ervan uitgegaan dat de tijdelijke huisvestingslocatie eind maart 2024 in gebruik wordt genomen en dat dus op dat moment de gebruiksfase begint. Zelfs als de bewoners geen gebruik maken van auto's en dus buiten het genoemde aantal verkeersbewegingen vallen, zoals het college beoogt, is het genoemde aantal van 1300 verkeersbewegingen naar het oordeel van de voorzieningenrechter onrealistisch laag voor een periode van ruim negen maanden. Dit komt namelijk neer op minder dan vijf verkeersbewegingen per dag. Uit de stukken blijkt dat er begeleidend personeel op de huisvestingslocatie werkzaam zal zijn. Daarnaast zijn in ieder geval in enige mate verkeersbewegingen te verwachten van bijvoorbeeld bezoekers en dienstverleners. Ter zitting heeft het college erkend dat het gehanteerde aantal verkeersbewegingen aan de lage kant is. Nu er niet van kan worden uitgegaan dat dit aantal representatief is, betwijfelt de voorzieningenrechter de juistheid van de conclusie dat er geen significante gevolgen zullen zijn door

stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied. Dit betekent dat er vooralsnog van moet worden uitgegaan dat sprake is van een vergunningplichtig project als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb waarvoor een passende beoordeling moet worden gemaakt.

11.3. Voor het bestreden besluit betekent dit het volgende. De gevolgen van stikstofdepositie voor Natura 2000-gebieden worden primair in het kader van de Wnb beoordeeld. Als zodanig maken deze gevolgen geen deel uit van het toetsingskader voor de omgevingsvergunning voor bouwen en gebruik in strijd met het bestemmingsplan, zoals dat in de artikelen 2.10 en 2.12 van de Wabo is neergelegd. De voorzieningenrechter gaat er voorlopig echter van uit dat de activiteiten waarvoor de omgevingsvergunning is verleend, tevens zijn aan te merken als project als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb. Daarom is in dit geval sprake van onlosmakelijk samenhangende activiteiten als bedoeld in artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo. Voor de natuuractiviteit had daarom óf een Wnb-vergunning óf een omgevingsvergunning op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, in samenhang met artikel 2.2aa, onder a, van het Bor, moeten worden aangevraagd. Dat is in dit geval niet gebeurd.

Beschermde diersoorten

[...] 12.1. Bij de voorbereiding van het bestreden besluit is geen onderzoek naar beschermde soorten gedaan. Het college heeft ter zitting erkend dat alsnog een ecologische quickscan moet worden uitgevoerd. De voorzieningenrechter is van oordeel dat zonder dit onderzoek onvoldoende is onderbouwd dat de vergunde activiteiten niet tevens activiteiten inhouden waarvoor een ontheffing op grond van de Wnb dan wel een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, in samenhang met artikel 2.2aa, onder b, van het Bor, nodig is. Er is geen ontheffing op grond van de Wnb aangevraagd of verleend. Gelet daarop kan niet worden uitgesloten dat sprake is van onlosmakelijke activiteiten als bedoeld in artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo.

[...] Belangenafweging

16. De voorzieningenrechter onderkent dat het maatschappelijke belang om op korte termijn extra opvangplaatsen voor Oekraïense vluchtelingen te realiseren groot is. De voorzieningenrechter heeft echter, gelet op wat hiervoor is overwogen over met name stikstof en beschermde diersoorten, ernstige twijfels of het bestreden besluit in bezwaar in stand kan blijven. De voorzieningenrechter ziet daarom reden om het verzoek om een voorlopige voorziening toe te wijzen en het bestreden besluit te schorsen. [...]

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Gelderland, 07-03-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:1179](#);
- Rechtbank Limburg, 12-02-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:675](#);
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 22-01-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:672](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Oost-Brabant, 12-02-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:473](#) (zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje Omgevingswet (JnB 2024, 243));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 06-03-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:2291](#);
- Rechtbank Gelderland, 05-03-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:1136](#);

- Rechtbank Limburg, 01-03-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:944](https://ecli.nl/RBLIM:2024:944).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2024, 250

MK CRvB, 27-02-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:365](https://ecli.nl/CRVB:2024:365)

dagelijks bestuur van de Intergemeentelijke Sociale Dienst Bollenstreek.

Participatiewet (PW)

Opiumwet 2, 3, 6

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING BIJZONDERE BIJSTAND VOOR THUISKWEEKINSTALLATIE VOOR MEDICINALE CANNABIS. De verboden van de artikelen 2 en 3 van de Opiumwet zijn onverkort op betrokkene van toepassing nu thuisweek op grond van die artikelen verboden is en door de burgemeester niet wordt gedoogd. Het opzettelijk verschaffen van middelen met het oog op handelen in strijd met dit verbod, maakt de verschaffer van die middelen in het algemeen medeplichtig aan dat misdrijf. Van het college kan niet worden geveegd dat het door het verschaffen van de financiële middelen hiervoor, indirect bijdraagt aan het plegen van strafbare feiten.

4.1. In de artikelen 2 en 3 van de Opiumwet is bepaald dat onder andere het telen, bereiden, bewerken, verwerken en aanwezig hebben van, kort gezegd, softdrugs en harddrugs verboden is. Op grond van artikel 6 van de Opiumwet kan de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) ontheffing verlenen van deze verboden. Op grond van artikel 13b van de Opiumwet heeft de burgemeester de bevoegdheid om handhavend op te treden als in een woning verboden drugserelateerde handelingen plaatsvinden.

4.2. Vaststaat dat betrokkene niet beschikt over een ontheffing als bedoeld in artikel 6 van de Opiumwet. Betrokkene heeft de burgemeester van Lisse op 26 oktober 2020 schriftelijk verzocht om de thuisweek van medicinale cannabis in de woning van betrokkene toe te staan en niet handhavend op te treden. De burgemeester heeft dit verzoek bij brief van 18 december 2020 afgewezen. In een persoonlijk onderhoud met de burgemeester op 1 september 2022 heeft betrokkene de burgemeester opnieuw verzocht om toestemming te verlenen voor het kweken van medicinale cannabis in zijn woning en niet handhavend op te treden op grond van artikel 13b van de Opiumwet. De burgemeester heeft dat verzoek bij brief van 2 februari 2023 afgewezen. In de brief van 2 februari 2023 heeft zij met betrekking tot het gebruik van hennep en hennepolie door betrokkene gewezen op de in de artikelen 2 en 3 van de Opiumwet juncto de bij die wet behorende lijst I en lijst II, vervatte verboden voor die middelen. Verder heeft zij erop gewezen dat niet zij, maar de minister van VWS bevoegd is om toestemming te geven voor het (thuis) telen van hennep. Tot slot heeft zij meegedeeld dat zij contact heeft gehad met het Bureau Medicinale Cannabis (BMC) als aangewezen instantie voor vragen over en verzoeken om medicinale cannabis en dat het BMC bereid is om met betrokkene het gesprek aan te gaan en te onderzoeken of er mogelijkheden zijn om tot een voor betrokkene werkbaar cannabisvariant te komen.

4.3. Uit 4.2 volgt dat de verboden van de artikelen 2 en 3 van de Opiumwet onverkort op betrokkene van toepassing zijn nu thuisweek op grond van die artikelen verboden is en door de burgemeester niet wordt gedoogd. Het opzettelijk verschaffen van middelen met het oog op handelen in strijd met

dit verbod, maakt de verschaffer van die middelen in het algemeen medeplichtig aan dat misdrijf. Van het college kan niet worden gevergd dat het door het verschaffen van de financiële middelen hiervoor, indirect bijdraagt aan het plegen van strafbare feiten. Anders dan in de uitspraak van 28 juli 2011, [ECLI:NL:CRVB:2011:BR3948](#), is in dit geval geen sprake van een gedoogsituatie. Het dagelijks bestuur heeft de aanvraag dan ook terecht afgewezen. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen bespreking meer.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2024, 251

MK CRvB, 29-02-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:456](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 18

Besluit uitvoering kinderbijslag (BUK) 10

KINDERBIJSLAG. CO-ouderschap. Appellant en de derde-partij verzorgden ten tijde van belang de kinderen ongeveer evenveel. De derde-partij droeg echter, conform de beschikking van de familierechter het grootste deel van de onderhoudskosten van de kinderen. Hieruit volgt dat de situatie die voorligt niet valt onder artikel 10 van het BUK, maar alleen onder artikel 18, vijfde lid, van de AKW. Daarom moest de SvB volgens de wettelijke regeling de kinderbijslag volledig aan de derde-partij uitbetalen. De Raad heeft in zijn uitspraak van 9 september 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:2312](#) geoordeeld dat niet zonder meer kan worden gesteld dat uitbetaling van de kinderbijslag aan de ouder die de hoogste bijdrage levert aan het onderhoud van de kinderen, in strijd is met de bedoeling van de wetgever. Daarbij heeft de Raad onderkend dat de toepassing van artikel 18, vijfde lid, AKW ertoe kan leiden dat de kinderbijslag van de minst draagkrachtige ouder niet wordt uitbetaald en dat deze ouder daardoor geen aanspraak kan maken op het kindgebonden budget. Net als in die uitspraak overweegt de Raad ook nu dat het de rechtsvormende taak van de rechter te buiten gaat om daar een oplossing voor te bieden.

Het beroep op het verbod van reformatio in peius slaagt niet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2024, 252

MK CRvB, 22-02-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:376](#)

college van burgemeester en wethouders van Hoorn (college)

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) Artikel 2.3.5 lid 3

Zorgverzekeringswet (Zvw)

WMO 2015. AFWIJZING AANVRAAG MAATWERKVOORZIENING BESTAANDE UIT DE OPLEIDING VOOR EEN HULPHOND. De Raad is van oordeel dat een bewuste keuze is gemaakt om bepaalde typen hulphonden, waaronder de door appellante gewenste hulphond, niet te vergoeden op grond van de Zvw.

Het college is dan ook niet gehouden om de door appellante gewenste maatwerkvoorziening te verstrekken en dat het college draagkrachtig heeft gemotiveerd waarom het daarop gerichte verzoek van appellante is afgewezen.

JnB 2024, 253

MK CRvB, 20-02-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:417](#)

college van burgemeester en wethouders van Beesel.

Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo 2015) 2.3.5 lid 3

WMO 2015. De rechtspraak van de Raad, waarin reeds is geoordeeld dat binnen de eigen kracht in de zin van artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015 geen ruimte bestaat om rekening te houden met de financiële mogelijkheden van een betrokkene om de gevraagde ondersteuning zelf te bekostigen, behoudt ook na de invoering van het abonnementstarief zijn relevantie. Het is niet aan de rechter maar aan de wetgever om hierin desgewenst verandering te brengen. Dit betekent dat het college niet bevoegd was om de aanvraag van betrokkene om een maatwerkvoorziening voor huishoudelijke hulp op grond van de hoogte van haar inkomen en vermogen te weigeren. De gestelde financiële problematiek en het gebrek aan capaciteit in de maatschappelijke ondersteuning als gevolg van de aanzuigende werking van de invoering van het abonnementstarief, die de Raad reëel voorkomen, maken dat niet anders.

JnB 2024, 254

MK CRvB, 20-02-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:308](#)

college van burgemeester en wethouders van Beesel.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 2.3.5 lid 3, 2.3.8 lid 3

WMO 2015. Betrokkene is op grond van artikel 2.3.8, derde lid, van de Wmo 2015 verplicht aan het college desgevraagd medewerking te verlenen, voor zover dat redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van deze wet. Het overleggen van een inkomensverklaring in de vorm van een zogenoemd IB60-formulier behoort daar niet toe. De Wmo 2015 biedt geen ruimte om rekening te houden met de financiële draagkracht van een betrokkene om de gevraagde ondersteuning zelf te bekostigen. Dit brengt met zich dat het overleggen van inkomensgegevens niet noodzakelijk is voor de uitvoering van deze wet. Het feit dat betrokkene geen inkomensverklaring in de vorm van een IB60-formulier heeft overgelegd en daardoor geen inzage heeft gegeven in haar financiële situatie, mocht het college dan ook niet ten grondslag leggen aan de weigering van een maatwerkvoorziening voor huishoudelijke hulp.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2024, 255

Rechtbank Amsterdam, 18-12-2023, [ECLI:NL:RBAMS:2023:8177](#)

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Wet hersteloperatie toeslagen (Whot) 2.1 lid 2

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. WHOT. COMPENSATIE. Weigering compensatie op grond van artikel 2.1 van de Whot. I.c. wordt geoordeeld dat de situatie waarin een ouder stelt dat er kosten zijn gemaakt voor kinderopvang, maar een substantieel deel van die kosten in de procedures tegen de beschikkingen kinderopvangtoeslag 2008 en 2009 vervolgens herhaaldelijk niet aantoonbaar door middel van bewijzen, kan worden gezien als een ernstige onregelmatigheid. Nu niet is aangetoond dat de door eiseres ontvangen voorschotten (geheel) zijn besteed aan kinderopvang, heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat geleden schade te wijten is aan ernstige onregelmatigheden die aan haar toerekenbaar zijn.

1. In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiseres tegen de weigering van compensatie op grond van artikel 2.1 van de Wet hersteloperatie toeslagen (Whot) over de jaren 2008 en 2009.

[...] *Toeslagpartner woonachtig in Marokko*

[...] 10. [...]. De rechtbank volgt het advies van de BAC dat het standpunt van eiseres dat zij en haar echtgenoot duurzaam gescheiden leefden, zodat hij niet kon worden aangemerkt als toeslagpartner, op zijn minst verdedigbaar was. De stelling van verweerder op zitting dat de BAC de Memorie van Toelichting¹ (hierna: MvT) bij de Whot fout heeft gelezen, volgt de rechtbank niet. Uit de MvT volgt dat van een ernstige onregelmatigheid in ieder geval sprake is als er evident geen recht op kinderopvangtoeslag bestond. De rechtbank begrijpt 'evident geen recht' zo dat er in redelijkheid geen twijfel is dat een betrokkene niet voor kinderopvang aanmerking komt. Indien het verdedigbaar is dat er toch recht op kinderopvang bestaat, zoals in het geval van eiseres, kan niet worden gesproken van 'evident geen recht'.

[...] *Geen kosten gemaakt voor kinderopvang*

12. Eiseres stelt dat zij in de jaren 2008 en 2009 wel degelijk kosten heeft gemaakt voor kinderopvang en dat zij dit ook heeft aangetoond.

[...] 14. De rechtbank volgt eiseres niet op dit punt. Degene die kinderopvangtoeslag ontvangt, moet kunnen aantonen dat hij kosten voor kinderopvang heeft gemaakt en wat de hoogte is van deze kosten. Zoals verweerder heeft gesteld, is niet komen vast te staan dat de door eiseres ontvangen voorschotten volledig zijn aangewend voor de bekostiging van kinderopvang. Met de overgelegde bankafschriften en kwitanties is een bedrag van ongeveer € 10.100,- aangetoond, terwijl eiseres in 2009 een voorschot van € 37.416,20 heeft ontvangen. Een substantieel deel van de gestelde kosten van kinderopvang, namelijk ongeveer € 27.000,-, heeft eiseres dus niet aangetoond. Ook voor het

jaar 2008 is niet vast komen te staan dat de ontvangen voorschotten (geheel) zijn aangewend voor kinderopvang. Eiseres heeft tegen deze toelichting van verweerder verder niets ingebracht.

15. Uit de MvT blijkt dat van een ernstige onregelmatigheid verder bijvoorbeeld sprake is indien ouders na (herhaalde) verzoeken om informatie niets van zich hebben laten horen, niet op ingeplande afspraken zijn verschenen en ook later geen bezwaar hebben ingediend tegen terugvorderingsbesluiten. De rechtbank is van oordeel dat de situatie waarin een ouder stelt dat er kosten zijn gemaakt voor kinderopvang, maar een substantieel deel van die kosten in de procedures tegen de beschikkingen kinderopvangtoeslag 2008 en 2009 vervolgens herhaaldelijk niet aantoot door middel van bewijzen, ook kan worden gezien als een ernstige onregelmatigheid. Deze beroepsgrond slaagt dus niet.

16. Nu, gelet op overwegingen 14 en 15, niet is aangetoond dat de door eiseres ontvangen voorschotten (geheel) zijn besteed aan kinderopvang, heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat geleden schade te wijten is aan ernstige onregelmatigheden die aan haar toerekenbaar zijn. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeentewet

JnB 2024, 256

ABRS, 13-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1054](#)

burgemeester van Rijswijk.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Gemeentewet 151d

APV van Rijswijk 2:78

GEMEENTEWET. WAARSCHUWING. BESLUIT. Schriftelijke waarschuwing met betrekking tot woonoverlast. I.c. wordt geoordeeld dat de waarschuwing geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb en daarmee ook niet gelijkgesteld hoeft te worden. Uit artikel 151d van de Gemeentewet, noch artikel 2:78 van de APV van Rijswijk, dat de uitwerking van artikel 151d van de Gemeentewet vormt, volgt dat een waarschuwing een voorwaarde is voor het opleggen van een bestuurlijke sanctie. Beide bepalingen kennen geen zelfstandige grondslag voor een waarschuwing als onderdeel van een sanctieregime.

[...] 2. De burgemeester heeft [appellanten] op 16 juli 2020 een waarschuwing gegeven, omdat zij woonoverlast zouden veroorzaken.

[...] 5. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 25 november 2020

([ECLI:NL:RVS:2020:2816](#)), is een waarschuwing in beginsel geen besluit. Dit kan anders zijn als het gaat om een op een wettelijk voorschrift gebaseerde waarschuwing die een voorwaarde is voor het toepassen van een sanctiebevoegdheid.

Uit artikel 151d van de Gemeentewet, noch artikel 2:78 van de APV van Rijswijk, dat de uitwerking van artikel 151d van de Gemeentewet vormt, volgt dat een waarschuwing een voorwaarde is voor het opleggen van een bestuurlijke sanctie. Beide bepalingen kennen geen zelfstandige grondslag voor een waarschuwing als onderdeel van een sanctieregime. De waarschuwing is dus geen besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb.

5.1. Vervolgens is het de vraag of de waarschuwing, voor de rechtsbescherming, met een besluit gelijkgesteld moet worden. Voor het antwoord op die vraag kan in het midden worden gelaten of de waarschuwing is gebaseerd op een beleidsregel, of dat sprake is van een informele waarschuwing. Zoals volgt uit de conclusie van staatsraad advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven van 24 januari 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:249](#)), die de Afdeling in zoverre heeft onderschreven in de uitspraak van 24 oktober 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:3484](#)), geldt namelijk voor beide gevallen dat dergelijke waarschuwingen in drie situaties voor de rechtsbescherming met een besluit gelijk moeten worden gesteld, omdat de alternatieve route om een rechterlijk oordeel erover te krijgen onevenredig bezwarend of afwezig is. Wanneer één van die situaties zich voordoet, kunnen waarschuwingen wel in rechte worden bestreden.

Geen van de in de conclusie genoemde situaties doet zich in dit geval voor. De waarschuwing betreft geen concretisering van een wettelijke norm die alleen in rechte aan de orde kan worden gesteld door het riskeren van een bestraffende bestuurlijke sanctie. Ook gaat het hier niet om een uitsluiting van een aanbestedingsprocedure. Evenmin is sprake van een waarschuwing met zodanig langdurige gevolgen dat [appellanten] deze niet meer effectief kan bestrijden. De burgemeester heeft namelijk in zijn schriftelijke uiteenzetting toegelicht, en dit desgevraagd tijdens de zitting van de Afdeling ook nadrukkelijk bevestigd, dat de waarschuwing is uitgewerkt en dat in het geval van nieuwe herhaaldelijke overlast niet zal worden teruggegrepen op de waarschuwing van 16 juli 2020. Zou die situatie zich voordoen, zo heeft de burgemeester aangegeven, zal er eerst een nieuwe waarschuwing worden gegeven. Naar het oordeel van de Afdeling is daarmee verzekerd dat de waarschuwing geen zodanig langdurige gevolgen heeft dat [appellanten] deze niet meer effectief kunnen bestrijden. Dit betekent dat de waarschuwing niet gelijkgesteld hoeft te worden met een besluit. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 oktober 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:3484](#)). [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2024, 238).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2024, 257

MK ABRS, 13-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1066](#)

Raad van State (hierna: de Raad).

Wet open overheid (Woo) 2.1, 2.3, 4.2, 8.5

Regeling financieel beheer van het Rijk (RfbR) 4

WOO. GEEN VERVAARDIGINGSPLICHT. Uit artikel 4.2, tweede lid, van de Woo volgt niet de verplichting om naar aanleiding van een Woo-verzoek documenten te vervaardigen.

[...] Bij besluit van 21 oktober 2022 heeft de Raad het verzoek van [appellant] om documenten openbaar te maken op grond van de Wet open overheid (hierna: Woo) gedeeltelijk afgewezen.

[...] 7. De Afdeling stelt vast dat partijen het eens zijn dat uit de Wob geen vervaardigingsplicht volgt en het alleen om openbaarmaking van al bestaande documenten (of informatie) gaat. Partijen zijn wel verdeeld over de vraag of dit ook onder de Woo het geval is.

[...] 9. De Afdeling is van oordeel dat de toevoeging "op grond van enig wettelijk voorschrift" geen wijziging inhoudt ten opzichte van de Wob en de vaste rechtspraak van de Afdeling die inhoudt dat

de Wob geen verplichting bevat om informatie te vervaardigen die niet in al bestaande documenten is vastgelegd (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:781](#)). De toevoeging "op grond van enig wettelijk voorschrift" in artikel 4.2, tweede lid, van de Woo brengt dus niet mee dat onder de Woo een vervaardigingsplicht bestaat voor documenten die onder een bestuursorgaan hadden behoren te rusten op grond van een wettelijke voorschrift. Deze bepaling ziet op de plicht van het bestuursorgaan om informatie te vorderen van degene die over de informatie beschikt. Deze bepaling gaat dus uit van al bestaande informatie die bij een ander (bestuurs) orgaan berust en niet om nog te vervaardigen informatie. De term "wettelijk voorschrift" ziet volgens de totstandkomingsgeschiedenis van de Woo (zie Tweede Kamer, vergaderjaar 2013-2014, 33 328, nr. 9, p. 77) op de verplichting om informatie te bewaren alsmede op een nog niet nageleefde verplichting van een ander orgaan om bepaalde informatie te verstrekken aan de overheid.

10. Uit de totstandkomingsgeschiedenis is naar het oordeel van de Afdeling af te leiden dat het niet de bedoeling is geweest om aan de Woo een ruimer toepassingsbereik te geven dan aan de Wob. Er zijn daarentegen juist aanwijzingen te vinden voor de conclusie dat de Woo, evenals de Wob, alleen betrekking heeft op openbaarmaking van al bestaande documenten en/of informatie. Voor het begrip "document" in de Woo is aangesloten bij het begrip "document" in de Wob. Ook voor het antwoord op de vraag wanneer een document bij een bestuursorgaan wordt geacht te berusten, moet voor de toepassing van de Woo te rade worden gegaan bij de Wob. Dit betekent dat de Woo in dit opzicht geen wijziging brengt ten opzichte van de Wob (zie Tweede Kamer, vergaderjaar 2013-2014, 33 328, nr. 9, p. 19-20 en 66).

11. Ook uit de formulering van de Woo zelf kan, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, worden afgeleid dat het om openbaarmaking van al bestaande documenten of stukken gaat, omdat onder andere bij de definitie van "publieke informatie" (artikel 2.1 van de Woo) wordt gesproken over "informatie neergelegd in documenten". Dit veronderstelt dat het om al bestaande documenten of andere gegevensdragers gaat en niet om documenten die nog moeten worden vervaardigd.

12. De enkele omstandigheid dat de informatie op grond van een wettelijk voorschrift bij een bestuursorgaan had moeten berusten, betekent nog niet dat op dit bestuursorgaan op grond van de Woo een verplichting zou rusten om deze informatie alsnog te vervaardigen.

13. De eerste grond van [appellant] kan daarom niet slagen. De rechtbank heeft dan ook met juistheid overwogen dat uit artikel 4.2, tweede lid, van de Woo niet de verplichting volgt om naar aanleiding van een Woo-verzoek documenten te vervaardigen.

14. De tweede en derde grond van [appellant] zien vooral op de verplichting om een volmachtregister te hebben en dat een burger recht heeft om een dergelijk register te kunnen raadplegen. Deze gronden komen er binnen de toepassing van de Woo in feite op neer dat het bestuursorgaan een vervaardigingsplicht heeft. Zoals hiervoor ten aanzien van de eerste grond is overwogen bestaat een dergelijke verplichting niet.

15. Voor zover [appellant] met zijn tweede en derde grond beoogt dat een bestuursorgaan wordt aangesproken op het niet voldoen aan een wettelijk voorschrift merkt de Afdeling op dat de Woo niet het middel is om dat doel te bereiken.

16. De tweede en derde grond van [appellant] slagen daarom ook niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2024, 258

MK ABRS, 13-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:896](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

EU Handvest 4

EVRM 3

ASIEL. DUBLINVERORDENING. België. De staatssecretaris mag bij de toepassing van de Dublinverordening voor België uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De vreemdeling heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij een reëel risico loopt dat hij bij overdracht aan België terecht komt in een situatie die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM.

2. De Afdeling komt in deze uitspraak tot de conclusie dat de staatssecretaris deugdelijk heeft gemotiveerd dat hij bij de toepassing van de Dublinverordening voor België terecht uitgaat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt dat hij bij overdracht aan België terecht komt in een situatie die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM. [...]

De opvangsituatie in België

5.4. Uit de hiervoor onder 2.1 genoemde brieven van de Belgische autoriteiten komt het volgende beeld naar voren over de opvang van overgedragen kwetsbare en niet-kwetsbare Dublinclaimanten in België.

5.5. Op 1 oktober 2023 bedroeg de opvangcapaciteit in het reguliere opvangnetwerk in totaal 34.424 reguliere opvangplaatsen. Op dat moment waren 32.515 van de 34.424 opvangplaatsen toegewezen. Tijdens de zitting van de Afdeling heeft de staatssecretaris toegelicht dat niet alle opvangplaatsen toegewezen zijn doordat niet iedere plaats altijd meteen klaar is voor bezetting. Ook kunnen kamers niet altijd volledig worden bezet, bijvoorbeeld wanneer de kamer wordt gebruikt door een gezin van vier personen terwijl er zes bedden in de kamer staan. Vaststaat dat er hierdoor onvoldoende reguliere opvangplaatsen zijn om alle verzoekers om internationale bescherming opvang te bieden. [...]

5.6. De vraag is of, gelet op deze feiten over de opvang, de staatssecretaris mag uitgaan van het vermoeden dat de behandeling van de vreemdeling in overeenstemming is met de bepalingen van het EU Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Dat is naar het oordeel van de Afdeling het geval. Gelet op de overwegingen onder 5.4 tot en met 5.5.7 concludeert de Afdeling dat er in België wel degelijk tekortkomingen in de opvangvoorzieningen zijn. De Belgische autoriteiten kunnen niet garanderen dat er voor iedereen direct een reguliere opvangplaats beschikbaar is. Daarom hebben zij ervoor gekozen om niet-kwetsbare alleenstaande mannen tijdelijk uit te sluiten. De enkele schending van opvangverplichtingen is echter onvoldoende voor het oordeel dat voor België niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De Afdeling is van oordeel dat dit geen fundamentele systeemfout is die de bijzondere drempel van zwaarwegendheid bereikt. Daarbij is van belang dat de asielzoekers die niet direct een reguliere opvangplaats krijgen toegewezen, wel gebruik kunnen maken van nood- en daklozenopvang en van medische en juridische voorzieningen. Verder blijkt uit de berichtgeving overtuigend dat de Belgische autoriteiten

zich inzetten om nieuwe reguliere opvangplaatsen te creëren. Bovendien is er geen sprake van een totale opvangstop. Hoewel het opvangsysteem onder grote druk staat, wat tot gevolg heeft dat niet iedere asielzoeker direct toegang tot de reguliere opvang krijgt, betekent dit niet dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. De staatssecretaris heeft daarbij niet ten onrechte gesteld dat uit de feiten en de berichten niet blijkt van onverschilligheid van de Belgische autoriteiten. [...]

Conclusie

6. De rechtbank heeft, gelet op wat er hiervoor onder 5 tot en met 5.7 is overwogen, ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij voor België nog steeds van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan. De grief slaagt. Zoals onder 3 overwogen, zal de staatssecretaris ondanks dit oordeel de vreemdeling moeten opnemen in de nationale asielprocedure.

De Afdeling heeft bij deze uitspraak een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2024, 259

MK ABRS, 13-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1050](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/33/EU 20 lid 1 c

ASIEL. DUBLINVERORDENING. België. Uit het AIDA-rapport volgt dat de Belgische autoriteiten geen opvang verlenen aan asielzoekers die een opvolgende aanvraag indienen voordat de aanvraag ontvankelijk is verklaard. Dit is echter onvoldoende om aan te nemen dat de vreemdeling na overdracht een reëel risico loopt om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te komen.

5. De Afdeling heeft bij uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2024:896](#), overwogen dat de staatssecretaris bij de toepassing van de Dublinverordening voor België uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De overwegingen uit de uitspraak zijn ook in deze zaak van toepassing.

6. In die uitspraak gaat de Afdeling niet in op de klacht van de vreemdeling dat zij in de periode dat de opvolgende aanvraag moet worden geregistreerd en ontvankelijk verklaard, geen opvang zal ontvangen. Daarom zal de Afdeling dit betoog hieronder bespreken.

6.1. Uit het AIDA-rapport volgt dat de Belgische autoriteiten geen opvang verlenen aan asielzoekers die een opvolgende aanvraag indienen voordat de aanvraag ontvankelijk is verklaard. Dit is echter onvoldoende om aan te nemen dat de vreemdeling na overdracht een reëel risico loopt om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, als bedoeld in punt 92 van het arrest van het Hof van 19 maart 2019, Jawo, [ECLI:EU:C:2019:218](#), te komen. De rechtbank heeft namelijk onder 10 terecht overwogen dat het in lijn is met artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, van de Opvangrichtlijn om bij een opvolgende asielaanvraag de materiële opvangvoorzieningen in te trekken of te beperken. Verder volgt uit het AIDA-rapport dat de vreemdeling in de periode tussen de opvolgende asielaanvraag en het ontvankelijk verklaren daarvan toegang zal hebben tot medische en juridische hulp. Ook kan zij klagen bij de Belgische autoriteiten wanneer zij geen opvang ontvangt totdat zij een besluit over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag heeft ontvangen en kan zij tegen een weigering opvang te verlenen rechtsmiddelen aanwenden. Daarnaast volgt uit het AIDA-rapport

weliswaar dat er vertragingen voorkomen bij het ontvankelijk verklaren van de opvolgende asielaanvraag, maar dit is onvoldoende om aan te nemen dat er sprake is van een systeemfout.

6.2. Dit betoog leidt daarmee niet tot een ander oordeel dan gegeven in de onder 5 genoemde uitspraak van vandaag waarin de Afdeling oordeelt dat de staatssecretaris bij de toepassing van de Dublinverordening voor België uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De grief faalt.

JnB 2024, 260

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 07-02-2024,

[ECLI:NL:RBDHA:2024:3009](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 a, 44 lid 2

Awb 4:6

ASIEL. De vreemdeling heeft in verband met de ingangsdatum van de aan hem verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd de staatssecretaris verzocht om bestuurlijke heroverweging. De staatssecretaris handhaaft evenwel de ingangsdatum onder verwijzing naar artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechtbank legt in deze uitspraak uit waarom zij de toepassing van artikel 4:6 van de Awb niet redelijk acht en geeft daarvoor een tweetal argumenten.

7.1 De vraag die voorligt is of een verzoek om heroverweging van de ingangsdatum van een verleende verblijfsvergunning, dat pas wordt ingediend nadat de (opvolgende) aanvraag al is ingewilligd, beheerst wordt door het Unierecht of door nationale rechtsregels. Met andere woorden, of de staatssecretaris bij het verzoek om heroverweging van de ingangsdatum van de verblijfsvergunning terecht toepassing heeft gegeven aan artikel 4:6 van de Awb.

7.2 Volgens vaste Afdelingsjurisprudentie - zie bijvoorbeeld de uitspraken van 22 juni 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:1759](#)) en 7 juli 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:1430](#)) - moet een verzoek om bestuurlijke heroverweging worden onderscheiden van een opvolgende asielaanvraag. Een verzoek om bestuurlijke heroverweging doet zich voor als een vreemdeling betoogt dat een eerder afgewezen asielaanvraag alsnog met terugwerkende kracht moet worden ingewilligd. Als een vreemdeling geen verzoek om bestuurlijke heroverweging heeft gedaan, maar alleen een opvolgende aanvraag heeft ingediend, dan geldt onverkort het in artikel 44, tweede lid, van de Vw neergelegde uitgangspunt dat de staatssecretaris bij inwilliging de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleent met ingang van de datum waarop hij de opvolgende aanvraag heeft ontvangen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 26 juli 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2993](#)). Uit de uitspraken van de Afdeling 14 november 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:3742](#)) en 7 juli 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:1432](#)) volgt voorts dat de staatssecretaris gehouden is een besluit te nemen op een verzoek om heroverweging als dit wordt ingediend, ook nadat er al een vergunning is verleend.

7.3 Uit de in rechtsoverweging 5.4 genoemde uitspraak van de Afdeling van 1 februari 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:298](#)) blijkt dat artikel 44, tweede lid, van de Vw niet in de weg staat aan het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd met een eerdere ingangsdatum dan de datum waarop het verzoek om bestuurlijke heroverweging is ingediend. Ingevolge deze uitspraak dient de staatssecretaris bij een verzoek om bestuurlijke heroverweging de ingangsdatum van de verleende verblijfsvergunning af te stemmen op de datum waarop de betreffende vreemdeling aan alle vereisten voldoet.

7.4 Eiser stelt dat, doordat de staatssecretaris in de derde aanvraagprocedure heeft erkend dat eiser vanwege zijn homoseksuele geaardheid te vrezen heeft voor vervolging, aannemelijk is dat hij al bij

zijn eerste aanvraag op 3 mei 2016 deze geaardheid had, op grond daarvan te vrezen had voor vervolging in Iran en dat hij destijds al voldeed aan de vereisten om in aanmerking te komen voor een vluchtelingenstatus. Omdat die status declaratoir is - en dus niet afhankelijk van de erkenning door de staatssecretaris - dient de ingangsdatum te worden bepaald op de datum eerste aanvraag.

7.5 De rechtbank volgt eiser in zoverre dat zij de huidige uitvoeringspraktijk van de staatssecretaris onredelijk acht. De staatssecretaris maakt namelijk onderscheid tussen de situatie waarin een vreemdeling gelijktijdig met zijn opvolgende aanvraag, dan wel niet onredelijk laat in de besluitvormingsfase van zo'n procedure, een verzoek om bestuurlijke heroverweging indient enerzijds en de situatie waarin een vreemdeling pas op een later tijdstip om bestuurlijke heroverweging verzoekt. In het eerste geval zal de staatssecretaris niet artikel 4:6 van de Awb toepassen en aan de vreemdeling tegenwerpen dat hij zijn asielmotief of asielmotieven eerder naar voren had kunnen brengen of aannemelijk had kunnen maken. In het tweede geval bestaat gereede kans dat de staatssecretaris hem dit verwijt wel zal maken. Naar het oordeel van de rechtbank maakt de staatssecretaris hiermee al naar gelang de procedurele weg die een vreemdeling bewandelt onderscheid wat betreft de ingangsdatum van de verblijfsvergunning, terwijl uit vaste jurisprudentie van de Afdeling volgt dat de formele rechtskracht er bij een verzoek om bestuurlijke heroverweging niet aan in de weg staat dat een verblijfsvergunning met terugwerkende kracht wordt verleend. Dit gezien het grote belang dat de vreemdeling daarbij heeft en het relatief geringe belang van de staatssecretaris om eerdere besluitvorming niet ter discussie te stellen. De rechtbank volgt dan ook niet de uitspraak van de rechtbank, zittingsplaats Groningen, van 11 augustus 2023 ([ECLI:NL:RBDHA:2023:12038](#)) waarnaar de staatssecretaris in zijn verweerschrift heeft verwezen.

[...]

7.13 Naar het oordeel komt uit de hiervoor onder 7.6 tot en met 7.12 besproken zaak duidelijk naar voren dat de staatssecretaris dus niet altijd artikel 4:6 van de Awb toepast als eerst na de inwilliging van de opvolgende aanvraag een verzoek om bestuurlijke heroverweging wordt gedaan. Van een kenbare bestendige gedragslijn lijkt dan ook geen sprake. Dit klemt temeer nu vreemdelingen veelal eerst na de inwilliging van de opvolgende asielaanvraag aanleiding zullen zien om de staatssecretaris te verzoeken om een bestuurlijke heroverweging. Bovendien volgt uit de hierboven beschreven zaak dat een vreemdeling niet het verwijt kan worden gemaakt dat hij pas na de inwilliging van zijn opvolgende aanvraag hierom verzoekt (zie de Afdelingsuitspraak van 14 november 2018). De staatssecretaris zal ook in die situaties op het herzieningsverzoek moeten beslissen, waarbij ingevolge de Afdelingsjurisprudentie uitgangspunt is dat de staatssecretaris de verblijfsvergunning moet afstemmen op de datum waarop die vreemdeling aan alle vereisten voldeed. Het komt de rechtbank in dat licht niet begrijpelijk voor wanneer de staatssecretaris in dat geval vervolgens wel de vreemdelingen ingevolge artikel 4:6, tweede lid, van de Awb het verwijt zou mogen maken dat hij zijn asielrelaas eerder aannemelijk had kunnen maken. Die handelwijze zou vreemdelingen er alsnog toe verplichten om zekerheidshalve verzoeken om bestuurlijke heroverweging gelijktijdig met de opvolgende asielaanvraag, dan wel in ieder geval voordat de beslissing op de opvolgende asielaanvraag is genomen, in te dienen.

JnB 2024, 261

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 11-03-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:3193](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 42 lid 4 b

ASIEL. De staatssecretaris heeft de beslistermijn in asielzaken met WBV 2022/22 ten onrechte verlengd met toepassing van artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw. Een combinatie van factoren, waaronder reeds bestaande forse achterstanden, kan geen reden zijn om toepassing te geven aan deze verlengingsgrond. De rechtbank ziet de enorme uitdagingen waar de IND voor staat, maar die kunnen geen rechtvaardiging zijn voor het toepassen van een verlengingsgrond die daarvoor niet is bedoeld. WBV 2022/22 is daarom onrechtmatig. Deze zittingsplaats verklaart WBV 2022/22 onverbindend wegens strijd met het Unierecht. De rechtbank is zich ervan bewust dat haar oordeel over WBV 2022/22, de vastgestelde beslistermijn en de hoogte van de rechterlijke dwangsom geen oplossing biedt voor het (uitvoerings)probleem waarvoor de IND staat. Het is aan de wetgever om alsnog te voorzien in een oplossing.

JnB 2024, 262

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 28-02-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:2884](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. De staatssecretaris heeft de asielvergunning van eiser ingetrokken omdat eiser is veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf wegens het plegen van een woningoverval en vijftien maanden gevangenisstraf (waarvan zes maanden voorwaardelijk) wegens het plegen van een straatroof. Volgens de staatssecretaris zijn deze misdrijven 'bijzonder ernstige misdrijven' in de zin van de Kwalificatierichtlijn. Dit is een intrekingsgrond op grond waarvan een asielvergunning mag worden ingetrokken. Naar het oordeel van de rechtbank is geen sprake van de intrekingsgrond 'bijzonder ernstig misdrijf'. De misdrijven waarvoor eiser is veroordeeld behoren niet tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. De rechtbank verwijst hierbij naar de arresten M.A. [\[ECLI:EU:C:2023:543\]](#) en XXX [\[ECLI:EU:C:2023:542\]](#) van het Hof van Justitie van 6 juli 2023. Hierin heeft het Hof een aantal handvatten gegeven om vast te stellen of een misdrijf een 'bijzonder ernstig misdrijf' is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2024, 263

HvJEU (Tweede kamer), 14-03-2024, [ECLI:EU:C:2024:225](#)

EP.

Richtlijn 2003/109/EG 12, 22

Richtlijn 2011/51/EU

LANGDURIG INGEZETENERICHTLIJN. Onderdaan van een derde land die verblijft op het grondgebied van een andere lidstaat dan de lidstaat die hem de status van langdurig ingezetene heeft verleend. Besluit van die andere lidstaat tot verwijdering naar de lidstaat die

hem deze status heeft verleend, om redenen die verband houden met de openbare orde en de openbare veiligheid. Hogere bescherming tegen verwijdering.

Het Hof (Tweede kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 22, lid 3, van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen van derde landen, zoals gewijzigd bij richtlijn 2011/51/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2011,

moet aldus worden uitgelegd dat

de hogere bescherming tegen verwijdering die langdurig ingezetenen van derde landen op grond van deze bepaling genieten, van toepassing is wanneer de tweede lidstaat – in de zin van artikel 2, onder d), van deze richtlijn –, om redenen van openbare orde of openbare veiligheid een besluit tot verwijdering van het grondgebied van de Unie ten aanzien van die onderdaan van een derde land vaststelt, wanneer de betrokkene ten eerste in strijd met een verbod om het grondgebied van die lidstaat binnen te komen op dat grondgebied verblijft en ten tweede geen aanvraag voor een verblijfsvergunning bij de bevoegde autoriteiten van die lidstaat heeft ingediend op grond van de bepalingen van hoofdstuk III van die richtlijn.

2) Artikel 12, lid 3, en artikel 22, lid 3, van richtlijn 2003/109, zoals gewijzigd bij richtlijn 2011/51, moeten aldus worden uitgelegd dat

een langdurig ingezetene van een derde land zich op deze bepalingen kan beroepen tegen de tweede lidstaat – in de zin van artikel 2, onder d), van deze richtlijn –, wanneer deze voornemens is ten aanzien van die onderdaan van een derde land een besluit tot verwijdering van het grondgebied van de Europese Unie te nemen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 264

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 05-03-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:2867](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Betwist wordt dat de maatregel van bewaring is uitgereikt in een voor eiser begrijpelijke taal. De enkele verklaring van de staatssecretaris ter zitting dat de folder met uitleg over de vreemdelingenbewaring in de eigen taal volstaat omdat daarin de (algemene) informatie wordt gegeven die volgens de Afdeling nodig is, is hiervoor onvoldoende. De rechtbank is van oordeel dat de ernst van het gebrek niet opweegt tegen de belangen die met de bewaring zijn gediend en dat de belangenafweging dus in het voordeel van de staatssecretaris uitvalt.

Is er in strijd gehandeld met artikel 5.3 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000)?

6. Eiser voert aan dat de maatregel van bewaring onrechtmatig is omdat artikel 5.3 van het Vb 2000 is geschonden. Eiser voert aan dat de maatregel niet aan hem is uitgereikt in een voor hem begrijpelijke taal. Daarnaast voert eiser aan dat zijn gemachtigde geen afschrift van de maatregel heeft ontvangen

6.1. De rechtbank stelt voorop dat uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 15 november 2023¹ volgt dat de staatssecretaris, om te voldoen aan de

informatieplicht zoals deze volgt uit Europese wetgeving en artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000, kan volstaan met een schriftelijk stuk waarin de rechtsmiddelen en de mogelijkheid van gratis rechtsbijstand staan vermeld en waarin een overzicht is opgenomen van de van toepassing zijnde juridische en feitelijke gronden van de bewaring.

6.2. De rechtbank stelt vast dat in het proces-verbaal van het gehoor van 10 januari 2024 (M110) op pagina 5 staat vermeld dat aan eiser de maatregel van bewaring wordt uitgereikt samen met de folder met uitleg over de vreemdelingenbewaring in uw eigen taal, Arabisch Marokkaans en Spaans. Omdat de folder niet in het dossier zit kan in het geval van eiser niet gecontroleerd worden of de folder voldoet aan de hiervoor genoemde voorwaarden uit de Afdelingsuitspraak van 15 november 2023. De enkele verklaring van de staatssecretaris ter zitting dat de folder volstaat omdat daarin de (algemene) informatie wordt gegeven die volgens de Afdeling nodig is, is hiervoor onvoldoende. Daarmee is sprake van een gebrek en is een belangenafweging noodzakelijk. De rechtbank is van oordeel dat de ernst van het gebrek niet opweegt tegen de belangen die met de bewaring zijn gediend en dat de belangenafweging dus in het voordeel van de staatssecretaris uitvalt. Eiser is namelijk tijdens het gehoor voorafgaand aan de inbewaringstelling met behulp van een beëdigde tolk in kennis gesteld van het feit dat hij in bewaring wordt gesteld en de redenen die hieraan ten grondslag liggen. Verder is hij geïnformeerd over het feit dat hij hiertegen beroep kan instellen en dat hij kosteloos recht heeft op juridische bijstand.

Dat de gemachtigde van eiser geen afschrift van de maatregel van bewaring heeft ontvangen en daardoor "blind" beroep heeft moeten instellen maakt de maatregel in dit geval niet onrechtmatig. Aan eiser is om 14:00 uur de maatregel van bewaring opgelegd en er is op dezelfde dag om 15:19 uur beroep ingesteld. Hierdoor heeft gemachtigde, zo heeft hij op zitting gesteld, toegang tot het digitale dossier verkregen. Eiser heeft daardoor gebruik kunnen maken van de aan hem toekomende procedurele rechten. Zoals ook is geoordeeld in de hiervoor genoemde uitspraak van de Afdeling van 15 november 2023, volgt hieruit geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

JnB 2024, 265

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 06-03-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:2967](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Gebruik handboeien tijdens de overbrenging omdat de auto die is gebruikt geen tussenwand heeft en de veiligheid van de verbalisanten het boeien van eiser zou vereisen. De rechtbank acht dit in strijd met de ambtsinstructie.

Het tijdsverloop tussen het doorzenden van de lp-aanvraag aan de DIA op 9/2 en het (pas) op 15/2 doorzenden van de lp-aanvraag aan de Algerijnse autoriteiten is zodanig lang dat dit een zelfstandige reden is om de maatregel op te heffen omdat voor dit tijdsverloop geen deugdelijke verklaring is gegeven.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2024, 266

MK ABRS, 08-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:994](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:45

PROCESRECHT. De vreemdeling klaagt in de eerste grief terecht dat de rechtbank ten onrechte geen kennis heeft genomen van het interne document van BD. Weliswaar heeft de rechtbank terecht vastgesteld dat uit de brief van 17 maart 2023 blijkt dat de staatssecretaris navraag heeft gedaan naar de totstandkoming van het onderzoek van BD, maar de rechtbank heeft, zonder het opvragen van het interne document op grond van artikel 8:45 van de Awb, niet kunnen controleren of de staatssecretaris aan zijn vergewisplicht heeft voldaan. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris is nagegaan of dit onderzoek op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, de redenering daarin begrijpelijk is en de getrokken conclusies daarop aansluiten. De Afdeling wijst ter vergelijking op haar uitspraak van 28 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:628](#), onder 4 tot en met 5.

[Naar inhoudsopgave](#)